

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoCsp/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122208357
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1122208357.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: H. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. Z. XXX, H. Z., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 1.538,53 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. novembra 2023 č.k. B1-17Csp/76/2022-148, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 14. novembra 2023 č.k. B1-17Csp/76/2022-148 **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu **100 %**.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Bratislava IV rozsudkom zo dňa 14.11.2023 č.k. B1-17Csp/76/2022-148 uložil žalovanému povinnosť v lehote do troch dní zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 1.538,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 1.538,53 eur od 13.09.2022 do zaplatenia, a súčasne jej priznal nárok na náhradu trov konania. Vo zvyšku žalobu zamietol.

2. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 23.09.2022 sa žalobkyňa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 1.538,53 eur s príslušenstvom. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalovaný ako dodávateľ a žalobkyňa ako spotrebiteľ uzavreli dňa 24.08.2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej došlo zo strany žalovaného k poskytnutiu finančných prostriedkov vo výške 1.400,- eur. Odplata v zmluve označená ako „príslušný poplatok“ bola určená na sumu 1.348,- eur, ktorú mala žalobkyňa vrátiť spolu s istinou v 12-tich mesačných splátkach po 229,- eur. Zo strany žalobkyne bolo na účet žalovaného na základe predmetnej zmluvy poukázané plnenie vo výške 2.938,53 eur. V rozsahu sumy 1.538,53 eur tak došlo k plneniu nad rámec istiny poskytnutého úveru. Žalobkyňa uviedla, že vzťah založený predmetnou zmluvou o úvere medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, ktorý podlieha právnej úprave na ochranu spotrebiteľa, najmä zákona č. 129/2010 Z.z. a zákona č. 40/1964 Zb. Zdôraznila, že zmluva neobsahuje ustanovenie o odplate, ale o poplatku, ktorý však v skutočnosti predstavuje odplatu za poskytnutý úver. Vzhľadom na to, že predmetná zmluva neobsahuje obligatórny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, na základe interaktívnej kalkulačky po zadaní údajov zo zmluvy výška RPMN dosahuje hodnotu 147,42 %. V zmysle prehľadu priemerných odplát za poskytnutie obdobných úverov vyplýva, že v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (august 2011) priemerná výška RPMN na finančnom trhu ako indikátor posúdenia výšky odplaty za obdobné úverové produkty dosahovala mieru 16,32

% ročne a ročná úroková sadzba dosahovala v danom období hodnotu 13,21 %. Dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru je preto neplatná. V dôsledku uvedeného potom žalovaný nemá nárok na akékoľvek plnenie v rozsahu odplaty za poskytnutie úveru. Dohodu o výške odplaty za poskytnutie úveru nie je možné odčleniť od ostatného obsahu úverovej zmluvy. Ak je dohoda o výške odplaty za poskytnutie úveru neplatná pre jej priamy rozpor so zákonom, potom v zmysle ustanovenia § 41 poslednej vety Občianskeho zákonníka sa tento dôvod neplatnosti vzťahuje na celý právny úkon - zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Predmetnú úverovú zmluvu je potrebné považovať za neplatnú tiež s poukazom na to, že žalovaný ju uzatváral prostredníctvom svojho mandatára, dohoda o plnomocenstve však nebola súčasťou zmluvnej dokumentácie od uzavretia zmluvy, na základe čoho predmetnú úverovú zmluvu nie je možné považovať za platne uzavretú, resp. za podpísanú oprávnenou - konajúcou osobou. Zo znenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zároveň vyplýva, že pre absenciu uvedenia druhu spotrebiteľského úveru, adresy predávajúceho, na ktorej si spotrebiteľ môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, úrokovej sadzby, ročnej percentuálnej miery nákladov a predpokladov na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov a priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov v namietanej zmluve je nutné poskytnutý úver posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa vrátila žalovanému celkovo o 1.538,53 eur viac, než na čo bola povinná, teda na strane žalovaného došlo na úkor žalobkyne k bezdôvodnému obohateniu. Úroky z omeškania si uplatňovala vo výške o 8 percentuálnych bodov viac ako bola základná úroková sadzba ECV platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keďže záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013.

3. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a žiadal žalobu zamietnuť. Vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobkyňa v predmetnej zmluve prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon zamestnania, čo potvrdila aj vlastnoručným podpisom, ktorým sa ako klient zaväzuje že prostriedky budú použité práve na poskytnutý účel. Predmetnú zmluvu o úvere tak nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. V danom prípade je podľa slov žalovaného sporné, v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere prisúdiť žalobkyňi právny status spotrebiteľa, a teda ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú neaplikovateľné. V prípade, ak žalobkyňa žiada podriaďiť zmluvu o úvere uzavretú za účelom podnikania pod znenia zákona o spotrebiteľských úveroch, je jej povinnosťou preukázať skutočnosti svedčiacie v jej prospech. Žalovaný bol názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedla, že pri podpise predmetnej zmluvy o úvere vystupovala v postavení spotrebiteľky a finančné prostriedky použila výlučne na osobnú potrebu. Ďalej nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že v predmetnej zmluve mala žalobkyňa vyjadriť vôľu použiť finančné prostriedky na zamestnanie a tvrdenie nemá v ničom oporu a rozhodne ho nepreukazuje len žalovaným zaškrtnuté políčko, o ktorom žalobkyňa nemala žiadnu vedomosť, nakoľko zmluvu nevypĺňala. Rovnako dáva do pozornosti, že v zmluve sa neuvádza žiadna informácia o tom, aké zamestnanie žalobkyňa mala v tom čase vykonávať a na čo údajne mali finančné prostriedky slúžiť. Podľa jej názoru išlo zo strany žalovaného len o obchádzanie zákona, v záujme vyhnúť sa posudzovaniu absencii obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 33 ods. 2, § 39, § 41, § 52 ods. 1 § 53 ods. 5, 6, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 457 Občianskeho zákonníka, § 2 vyhlášky č. 289/2010 Z.z. o predkladaní údajov veriteľmi poskytujúcimi spotrebiteľské úvery (účinnejšie v čase uzavretia zmluvy), § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a vecne tak, že zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 24.08.2011 uzavretá zmluva o úvere, na základe ktorej bola žalobkyňi poskytnutá suma 1.400,- eur. Žalobkyňa sa zaviazala vrátiť túto sumu zvýšenú o poplatok vo výške 1.348,- eur, t.j. spolu 2.748,- eur. Finančné prostriedky mali byť poskytnuté na výkon zamestnania. Podľa výpisu zo stránky žalovaného (klientská zóna) žalovaná v súvislosti s uzavretou úverovou zmluvou zaplatila celkovo 2.938,53 eur. Podľa interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na stránke Ministerstva financií SR predstavovala RPMN pre daný úver 147,42 %. Spornou bola skutočnosť, či žalobkyňa uzavrela zmluvu ako spotrebiteľ, a teda či je zmluvu potrebné podriaďiť normám o ochrane spotrebiteľa. Obrana žalovaného spočívala v tom, že žalobkyňa uzavrela zmluvu na účel výkonu zamestnania, a teda na ňu nemožno nahliadať ako na spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere za spotrebiteľa nepovažoval osobu, ktorej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Napriek tomu, že vo formulárovej zmluve o

úvere bolo v časti, v ktorej sa uvádzal účel poskytnutých finančných prostriedkov, zaškrtnuté políčko zamestnanie, podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno len na základe tejto skutočnosti bez ďalšieho automaticky vyvodiť záver o tom, že finančné prostriedky boli žalobkyni skutočne poskytnuté na výkon zamestnania. Žalovaný ako dodávateľ nepreveril skutočnosti rozhodujúce pre určenie, že úver bol poskytnutý na účel zamestnania. Súdu prvej inštancie je z úradnej činnosti známe, že žalovanému boli Slovenskou obchodnou inšpekciou za obdobné konanie uložené pokuty pre porušenie zákazu vyplývajúceho z § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal napríklad na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č.k. 2S/117/11-162, zo dňa 13.11.2013, ktorým zamietol žalobu žalovaného, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie. Krajský súd v odôvodnení uviedol, že mu bolo známe, že žalovaný si opakovane počínal tak, že pri uzatváraní zmlúv o úvere postupoval tak, aby boli vylúčené normy spotrebiteľského práva. Dôkazné bremeno na preukázanie, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania zaťažuje toho, kto tak tvrdí. Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s týmto povolaním či predmetom činnosti uzavretie príslušnej zmluvy. Správny súd ďalej uviedol, že mu je známe konanie žalovaného, ktorým presviedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov s cieľom dosiahnuť, aby sa účel úveru vyznačil na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, t.j. aby bol tento úver v režime obchodného práva a nie práva spotrebiteľského. Zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon zamestnania bez stotožnenia zamestnania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním má uzavretie zmluvy, žalovaný nedodržiaval úroveň osobitnej starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Predmetný rozsudok Správneho súdu v Bratislave bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 8Sžo/45/2014 zo dňa 19.08.2015. Žalovaný teda tým, že neskúmal, aké zamestnanie má žalobkyňa a aký reálny súvis má poskytnutie finančných prostriedkov s výkonom jej zamestnania, nekonal v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti. To potvrdil aj samotný žalovaný, keď uviedol, že je nemysliteľné, aby kontroloval, ak uzatvoril vyše 400 000 zmlúv o úvere, každého klienta, na čo financie použije. Dodávateľ má však v zmluvnom vzťahu silnejšie postavenie, preto sa dôvodne naňho kladú aj zvýšené nároky na znalosť právnej úpravy a na konanie s náležitou odbornou starostlivosťou. Vzhľadom na nedbalosť žalovaného ako dodávateľa pri uzatváraní zmluvy o úvere, súd prvej inštancie považoval aj prípadné dokazovanie ohľadne zamestnania žalobkyne za nadbytočné. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie dospel k názoru, že žalobkyňa uzatvárala zmluvu o úvere ako spotrebiteľ, a teda na zmluvný vzťah je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva. Odplata za poskytnutie úveru bola dojednaná na sumu 1.348,- eur, čo predstavuje cca 96 % istiny. Istina vo výške 1.400,- eur mala byť splatená s poplatkom vo výške 1.348,- eur v období 12 mesiacov. Funkciu odplaty za úver plnia úroky, pričom v rozhodnom období ročná úroková sadzba za obdobné úvery dosahovala hodnotu 13,21 % (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-institucie/banky/statisticke-a-analyticke-prehlady/urokova-statistika/bankova-urokovastatistika-uvery>). V čase uzavretia zmluvy o úvere platilo, že ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Odplata dohodnutá v zmluve niekoľkonásobne prevyšovala úrokové sadzby pre obdobné úvery, preto je toto zmluvné dojednanie neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Úrok z úveru je jedným z pojmových znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú a je jej podstatnou náležitosťou. Pokiaľ ustanovenia o úroku tvoria podstatnú náležitosť zmluvy o úvere, potom ustanovenia o úroku nemožno oddeliť od zvyšného obsahu úverovej zmluvy. Poplatok, ktorý plní funkciu odplaty za poskytnutie úveru (t.j. úrokov), je v neprimeranej až úžerníckej výške, teda uvedené ustanovenie je neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Vzhľadom na uvedené toto zmluvné dojednanie nemožno oddeliť od zvyšného obsahu zmluvy, teda zmluvu o úvere je potrebné považovať za neplatnú ako celok. Zmluva o úvere bola uzavretá dňa 24.08.2011, t.j. v 3. štvrtroku roku 2011. Priemerné hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na jednotlivé typy novo poskytnutých spotrebiteľských úverov sa zverejňovali na webovom sídle Ministerstva financií Slovenskej republiky v posledný pracovný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po uplynutí príslušného kalendárneho štvrtroka. Keďže zmluva bola uzavretá v auguste 2011, údaje za predchádzajúci štvrtrok boli zverejnené v júli 2011. Z uvedeného dôvodu súd vychádzal z priemernej hodnoty RPMN za 2. štvrtrok roku 2011. Priemerná RPMN za spotrebiteľské úvery (nezabezpečené) do 1.500,- eur s lehotou splatnosti od 6 do 12 mesiacov bola v 2. štvrtroku 2011 vo výške 42,36 % (<https://www.mfsr.sk/sk/financie/financny-trh/bankovnictvo/spotrebiteleskeuvery/suhrnne-informacie-udajochnovoposkytnutych-spotrebiteleskych-uveroch-veritelmi/>). Podľa kalkulačky na výpočet RPMN zverejnenej na stránke Ministerstva financií SR (<https://www.fininfo.sk/fininfo/interaktivna->

kalkulacka-vypocet-rpmn.html) RPMN pre daný úver predstavuje 147,42 %, čo žalovaný nepoprel. Vzhľadom na všetky vyššie uvádzané skutočnosti súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere za neplatnú ako celok. Ak je zmluva neplatná, každý z účastníkov je povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalobkyni tak vznikla povinnosť vrátiť žalovanému finančné prostriedky v poskytnutej výške 1.400,- eur. Keďže žalovaný na účel splnenia záväzku z uzavretej zmluvy o úvere prijal od žalobkyne sumu 2.938,53 eur, v rozsahu prevyšujúcom sumu 1.400,- eur išlo o plnenie na základe neplatného právneho úkonu, t.j. o bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný žalobkyni vydať. Súd prvej inštancie sa stotožňuje aj s argumentáciou žalobkyne, že zmluva o úvere neobsahovala náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedené by však malo za následok len bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Keďže súd prvej inštancie považoval zmluvu o úvere za neplatnú pre jej rozpor s dobrými mravmi, uvedeným sa bližšie nezaoberal. Nad rámec súd prvej inštancie uviedol, že námietku žalobkyne, podľa ktorej zmluva o úvere bola podpísaná mandatárom, pričom nebola priložená mandátna zmluva, a teda z tohto dôvodu by mala byť zmluva o úvere neplatná, súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Príslušné zákonné ustanovenia o mandátnej zmluve predpokladajú, že na vykonanie právneho úkonu je potrebné mandatárovi udeliť plnomocenstvo (§ 568 ods. 3 Obchodného zákonníka). Pokiaľ aj niekto koná za iného bez plnomocenstva, je z tohto konania zaviazaný sám, ibaže ten, za koho sa konalo, právny úkon dodatočne bez zbytočného odkladu schváli. Formu schválenia právneho úkonu zákon nepredpisuje. Tým, že žalovaný prijímal platby na základe uzavretej zmluvy o úvere, v tomto konaní sa aktívne bránil a nenamietal, že by mandatár konal bez plnomocenstva, má súd za to, že žalovaný v prípade absencie mandátnej zmluvy, resp. plnomocenstva na uzavretie zmluvy o úvere konkludentne uzavretie zmluvy o úvere schválil, a teda táto skutočnosť zmluvu neplatnou nerobí. Na odstránenie prípadných pochybností súd ďalej uviedol, že napriek skutočnosti, že žalobkyňa vstupovala do zmluvného vzťahu so žalovaným ako spotrebiteľka, súd prvej inštancie nepostupoval podľa § 54a Občianskeho zákonníka. Súd vyhodnotil spotrebiteľskú zmluvu o úvere za neplatnú, a teda medzi stranami vznikol záväzkový vzťah z bezdôvodného obohatenia. Uvedené ustanovenie predpokladá, že nemožno vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy, avšak nárok uplatnený v tomto konaní vznikol z bezdôvodného obohatenia, ktoré je mimozmluvným záväzkom. Keďže žalovaný premlčanie nenamietal, súd ani nezisťoval, kedy skutočne došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kedy sa o ňom žalobkyňa dozvedela.

6. Súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov procesného útoku aj procesnej obrany dospel k záveru, že žaloba je dôvodná, a preto uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu v celkovej výške 1.538,53 eur (2.938,53 eur - 1.400,- eur), o ktorú sa na jej úkor obohatil.

7. O úrokoch z omeškania s plnením peňažného dlhu a o ich výške rozhodol súd podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 rekonštruovaného nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Žalobkyňa si uplatňovala úroky z omeškania od 13.09.2022, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni, ku ktorému žalobkyňa žiadala vrátiť žalovanú sumu prostredníctvom predžalobnej výzvy. Základná úroková sadzba ECB predstavovala ku tomuto dátumu 0,50 %. Žalobkyňa žiadala priznať úroky z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. platí, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31.01.2013. Hoci zmluva o úvere bola medzi stranami uzavretá dňa 24.08.2011, predmetom tohto konania nebolo plnenie zo zmluvy, ale plnenie z bezdôvodného obohatenia. Keďže žalobkyňa nepreukázala, že by k vzniku bezdôvodného obohatenia došlo pred 01.02.2013, súd priznal úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.538,53 eur od 13.09.2022 do zaplataenia a vo zvyšku uplatnených úrokov z omeškania žalobu zamietol.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa mala v konaní úspech, neúspech mala iba v nepatrnej časti úrokov z omeškania. Z uvedeného dôvodu jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, t.j. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie

vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný v úvode odvolania konštatoval, že zmluvné strany sa môžu dohodnúť na základe akého zákona sa ich zmluvné vzťahy v budúcnosti budú spravovať. Rovnako k danému prípadu došlo v predmetom spore, pričom uzavretie v uvedenej forme sama svojim konaním vyvolala a iniciovala žalobkyňa. Zmluva o úvere č. XXXXXXXXXX uzavretá medzi žalovaným a žalobkyňou dňa 24.08.2011, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý úver vo výške 1 400,- eur bola uzavretá podľa ustanovenia § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. V zmysle ust. § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka má zmluva povahu absolútneho obchodu a právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným, s prihliadnutím na charakter zmluvy, tak nie je vzťahom spotrebiteľským. Aplikácia ustanovení zákona týkajúca sa neprijateľnosti zmluvných podmienok je tak vylúčená. Žalovaný uviedol, že zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobkyňa vstúpila do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon zamestnania, ktoré je v predmetnej zmluve vlastnoručne podpísané žalobkyňou. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez predpokladu platnosti právneho úkonu na základe čoho podľa žalovaného došlo k naplneniu čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Žalovaný ďalej namietal, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že skutočne žalovanému uhradila sumu 2.938,53 eur, pričom dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobkyne k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Na základe uvedeného sa žalovaný domnieva, že nie je naplnená základná zásada CSP v zmysle čl. 8 CSP. V závere svojho odvolania žalovaný konštatoval, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú zákon stanovuje. Tvrdenia, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu tak razantne odmieta. Ďalej žalovaný uviedol, že pri zmluve č. XXXXXXXXXX eviduje uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom vedený pod sp.zn. 23Csp/99/2017 - 72, v zmysle ktorého bol povinný uhradiť žalobkyni titulom trov konania sumu vo výške 184,42 eur a sumu vo výške 92,21 eur. Na základe uznesenia vedeného pod sp.zn. 23Csp/99/2017 - 72 žalovaný urobil voči žalobkyni jednostranné započítanie právnych úkonov zo 14.05.2018. Danú pohľadávku vo výške 276,63 eur žalovaný započítal na zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobkyňa toto započítanie zo strany žalovaného neakceptovala a podala návrh na vykonanie exekúcie, v zmysle ktorého bola vedená exekúcia exekútorským úradom JUDr. Mateja Kršiaka pod sp.zn. 308EX 266/18, pričom žalovaný predložil upovedomenie o ukončení exekúcie, ktoré v predmetnej exekúcií potvrdzuje, že došlo k úhrade vymáhanej pohľadávky na základe exekučného titulu vo výške 276,63 eur. Na základe uvedeného tak má za to, že nie sú naplnené obligatórne podmienky bezdôvodného obohatenia zo sumy 276,63 eur, pretože sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie také plnenie, ktoré bolo vymožené prostredníctvom exekúcie. Ďalej žalovaný uviedol, že zmluva ktorá je predmetom sporu nebola jedinou uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovaným a poukázal na zmluvu č. XXXXXXXXXX zo dňa 25.05.2011, ktorú uzatvoril so žalobkyňou, ktorej predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 400,- eur. Žalovaný eviduje rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom vedený pod sp.zn. 7C/51/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/84/2017, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný uhradiť žalobkyni sumu vo výške 392,- eur spolu s 8,15 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 392,- eur od 21.08.2014 a tiež uhradiť trovy žalobkyni 173,67 eur. Na základe rozsudku vedeného pod sp.zn. 7C/51/2014 žalovaný urobil voči žalobkyni jednostranné započítanie právnych úkonov zo 11.04.2018. Danú pohľadávku vo výške 682,- eur žalovaný započítal na zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobkyňa toto započítanie neakceptovala a podala návrh na vykonanie exekúcie, v zmysle ktorého bola vedená exekúcia exekútorským úradom JUDr. Mateja Kršiaka pod sp.zn. 308 EX 291/18, pričom žalovaný predložil upovedomenie o ukončení exekúcie, ktoré v predmetnej exekúcií potvrdzuje, že došlo k úhrade vymáhanej pohľadávky na základe exekučného titulu vo výške 590,63 eur. Na základe uvedeného tak má za to, že nie sú naplnené obligatórne podmienky bezdôvodného obohatenia zo sumy 590,63 eur, pretože sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie také plnenie, ktoré bolo vymožené prostredníctvom exekúcie. Žalovaný tiež eviduje uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom vedený pod sp.zn. 7C/51/2014, v zmysle ktorého bol žalovaný povinný uhradiť žalobkyni trovy konania 43,93 eur. Na základe uznesenia vedeného pod sp.zn. 7C/51/2014 žalovaný urobil voči žalobkyni jednostranné započítanie právnych úkonov zo 12.07.2018. Predmetnú pohľadávku vo výške 43,93 eur žalovaný započítal na zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX. Žalobkyňa toto započítanie zo strany žalovaného neakceptovala a podala návrh na vykonanie exekúcie, v zmysle ktorého bola vedená exekúcia exekútorským úradom JUDr. Jaroslava Straku pod sp.zn. 275EX 170/19. Na základe

uvedeného nie sú naplnené obligatórne podmienky bezdôvodného obohatenia, pretože sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie také plnenie, ktoré bolo vymožené prostredníctvom exekúcie.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa, pričom v rámci svojho vyjadrenia uviedla, že tvrdenia žalovaného obsiahnuté v tomto odvolaní považuje za neprípustné, nesprávne a zavádzajúce, pričom nedošlo k naplneniu žiadneho odvolacieho dôvodu. Žalobkyňa sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie stotožňuje a považuje ho za vecne správne. K odvolaniu žalovaného uviedla, že podané odvolanie je v celom rozsahu založené na uvádzaní nových skutočností a tvrdení, ktoré mal žalovaný uviesť už v konaní na prvom stupni pričom to, že bol z vlastnej vôle pasívny, a to aj napriek tomu, že bol súdom vyzvaný k predloženiu dôkazov a pripojeniu listín nemôže byť na ujmu žalobkyni. Predložené dôkazy, na ktorých postavil svoje odvolanie žalovaný sú preto neprípustné, nakoľko nespĺňajú zákonné podmienky novôt, ktoré možno použiť v odvolacom konaní a žalovaný ich predloženie oneskorene ani nijakým spôsobom neodôvodňuje. Žalobkyňa ďalej vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného rovnako ako v predchádzajúcich podaniach trvá na tom, že predmetná zmluva má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy. Svoje tvrdenia podporila aj tým, že ide o zmluvu formulárovú, bez možnosti úpravy, či jej zmeny, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatváral so spotrebiteľmi neurčitého počtu. Tento zmluvný vzťah tak v každom prípade treba subsumovať pod normy občianskeho práva. Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka (pre spotrebiteľa prísnejšieho), tento je potrebné posudzovať bez ohľadu na označenie zmluvy, a to podľa jej obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré zmluvu uzatvorili. V súvislosti s tvrdením žalovaného o tom, že žalobkyni poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel žalobcovho podnikania, žalobkyňa upozornila na bežnú prax žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt, a ak to nebolo možné (v prípade ak dlžník nemal žiadne podnikateľské oprávnenie), aspoň účelovo zaškrťoval políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa, a preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Žalovaný sa v podanom odvolaní odvolával aj na údajné jednostranné započítania, ku ktorým malo dôjsť z jeho strany. Tieto dôvody žalobkyňa označila za neplatné a bez právneho významu. Žalobkyňa popiera skutočnosť, že by žalovaný voči nej evidoval akúkoľvek platnú neuhradenú pohľadávku. V otázke trov mediálneho konania žalobkyňa pripomína, že trovy mediálneho konania neboli zo strany žalovaného preukázané. K uvedeným trovám rozhodcovského a exekučného konania uviedla, že exekúcia, ktorú žalovaný inicioval voči žalobkyni bola zastavená, o čom súd rozhodol dňa 13.02.2018, predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.03.2018, z čoho vyplýva, že žalovaný nemohol mať nárok na trovy rozhodcovského konania a trov exekučného konania, ktoré započítal dňa 12.07.2018. Žalovaný nepreukázal splnenie zákonných podmienok započítania, a to ani vo vzťahu k prejavu vôle voči spotrebiteľovi. Rovnako tak nie je zrejmé, či sú obe pohľadávky splatné a aká je výsledná suma po započítaní, pričom v prípade nepreukázania zo strany žalovaného existenciu pohľadávky, takáto nemôže byť predmetom započítania. V závere sa žalobkyňa vyjadrila k žalovaným avizovanému zneužitiu práva podanou žalobou, ktoré považuje za absolútne mylné a ničím nepodložené, nakoľko o zneužitie práva ide v prípade, ak sa strana snaží výkonom práva úmyselne znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu v rozpore so všeobecne zákonom chránenými záujmami. V prejednávanom prípade sa žalobkyňa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprímeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému, práve naopak domáha sa vydania bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného, pričom je to práve žalovaný, kto prijímal plnenia od žalobkyne aj napriek tomu, že na to nemal právny nárok. Žalobkyňa vzhľadom na uvedené ako aj v súlade s rozhodnutím súdu prvej inštancie vyslovila potrebu vyvodiť záver o neplatnosti zmluvy o úvere ako celku pre jej rozpor s dobrými mravmi.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vo výroku vecne správnym, a keďže sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade.

12. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. Podľa § 456 <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/4/79886/1/ASPI%253A/40/1964%20Zb.%2523456>> veta prvá Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

14. Podľa § 457 <<https://www.noveaspi.sk/products/lawText/4/79886/1/ASPI%253A/40/1964%20Zb.%2523458.1>> Občianskeho zákonníka Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/256/2012).

17. Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

18. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp.zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

20. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli v 8/2011 zmluvu o úvere, na základe ktorej boli žalobkyňi zo strany žalovaného poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.400,- eur, pričom žalobkyňa žalovanému v priebehu jedného roka vrátila sumu vo výške 2.938,53 eur. Žalobkyňa svoju žalobu dôvodí absolútnou neplatnosťou tejto zmluvy o úvere (spotrebiteľskej zmluvy), z dôvodu neprimeranej výšky dohodnutej odmeny (ktorá tvorí 96 % istiny), a preto plnením žalobkyne žalovanému nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov vzniklo medzi žalobkyňou a žalovaným bezdôvodné obohatenie. Žalovaný v rámci podaného odvolania (aj v rámci prvoinštančného konania) namietal, že nejde o spotrebiteľský úver (ani o spotrebiteľskú zmluvu), z dôvodu, že žalobkyňa pri podpise predmetnej zmluvy (v rámci zmluvy) vyznačila, že finančné prostriedky

poskytnuté žalovaným jej majú slúžiť na účel výkonu zamestnania, a teda v zmysle § 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (v znení platnom ku dňu podpisu spotrebiteľskej zmluvy) nemala žalobkyňa postavenie spotrebiteľa. S týmito skutkovými tvrdeniami a právnymi závermi z nich vyplývajúcimi sa už riadne v rámci svojho odôvodnenia vysporiadal súd prvej inštancie. Odvolací súd súhlasí so závermi vyslovenými súdom prvej inštancie na tieto námietky a dopĺňa, že treba rozlišovať medzi spotrebiteľskou zmluvou a spotrebiteľským úverom. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy, ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromno-právnych vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva. Charakter spotrebiteľskej zmluvy môže mať zmluva kúpna, zmluva o dielo, poisťna zmluva, zmluva o obstaraní zázradu, lízingová zmluva, (zmluva o úvere), zmluva o dodávke plynu elektriny, o pripojení a ďalšie. Charakter spotrebiteľskej zmluvy môžu mať aj zmluvy uzatvárané podľa Obchodného zákonníka, ako aj ďalších osobitných predpisov. Spotrebiteľská zmluva sa uzatvára medzi dodávateľom na strane jednej a spotrebiteľom na strane druhej. Dodávateľ je ten, ktorý pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom bude vždy osoba (fyzická či právnická), ktorá pri uzavieraní tejto zmluvy nekoná ako podnikateľ, teda osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, pričom nie je rozhodujúce, či spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny.

21. Spotrebiteľský úver je poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, regulovaný zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Veriteľom v zmysle § 2 citovaného zákona fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a spotrebiteľom podľa § 2 citovaného zákona je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania.

22. V danej veci je nepochybné, že strany sporu uzavreli medzi sebou spotrebiteľskú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 1.400,- eur. Sporné medzi stranami zostalo, či uzavreli spotrebiteľský úver v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Túto skutočnosť však odvolací súd nevyhodnocuje ako právne významnú pre posúdenie platnosti resp. neplatnosti predmetnej spotrebiteľskej zmluvy, a to hlavne s ohľadom na to, že nepochybne ide o spotrebiteľskú zmluvu (bez ohľadu na to, či ide alebo nejde o spotrebiteľský úver) platí ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (platné a účinné ku dňu podpisu spotrebiteľskej zmluvy) podľa ktorého, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie vyplýva, že žalobkyni zo strany žalovaného boli na základe spotrebiteľskej zmluvy poskytnuté finančné prostriedky vo výške 1.400,- eur, pričom žalobkyňa žalovanému v priebehu jedného roka vrátila sumu vo výške 2.938,53 eur. Inak povedané, odplata za poskytnutie úveru bola dojednaná na sumu vo výške 1.348,- eur, čo predstavovalo cca 96 % istiny. Tak, ako už uviedol v rámci odôvodnenia svojho rozsudku súd prvej inštancie, funkciu odplaty za úver plnia úroky, pričom v rozhodnom období bola ročná úroková sadzba za obdobné úvery vo výške 13,21 %. Táto odplata dohodnutá v zmluve teda niekoľkonásobne prevyšovala úrokové sadzby pre obdobné spotrebiteľské úvery, a preto bolo potrebné túto zmluvu ako celok vyhodnotiť za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj pre rozpor s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka (platného a účinného ku dňu podpisu spotrebiteľskej zmluvy), hlavne v dôsledku neprimeranej odmeny až úžery dohodnutej v spotrebiteľskej zmluve. Súd prvej inštancie taktiež zdôraznil, že ustanovenia o úroku tvoria podstatnú náležitosť zmluvy o úvere, a preto tieto ustanovenia nie je možné oddeliť od zvyšného obsahu úverovej zmluvy. V podstate poplatok, ktorý plní funkciu odplaty za poskytnutie úveru bol teda neprimeraný, až v úžerníckej výške, a teda uvedené ustanovenie bolo potrebné vyhodnotiť ako neplatné pre jeho rozpor s dobrými mravmi. Keďže toto zmluvné dojednanie nebolo možné oddeliť od zvyšného obsahu zmluvy, teda zmluvu o úvere bolo potrebné považovať za neplatnú ako celok. Na základe

týchto záverov súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že finančné plnenie žalobkyne žalovanému nad poskytnutý rámec finančných prostriedkov treba považovať za bezdôvodné obohatenie získané z neplatnej zmluvy (podľa § 457 Občianskeho zákonníka).

23. Na základe vyššie uvedeného nie je potrebné skutočnosť, či ide o spotrebiteľský úver alebo nejde o spotrebiteľský úver považovať za právne významnú a rozhodujúcu v tomto konaní, nakoľko táto zmluva bez ohľadu na to, či išlo o zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka alebo zmluvu uzavretú podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, je zmluvou spotrebiteľskou. Keďže v tomto prípade išlo nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu a porušenie ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka), ktoré sa vždy na spotrebiteľskú zmluvu vzťahujú, nebolo rozhodujúce, posúdenie platnosti resp. neplatnosti zmluvy aj v zmysle ustanovení zák. č. 129/2010 Z.z. Z týchto dôvodov potom nebola ani argumentácia žalovaného vznesená v rámci podaného odvolania právne významná a odvolací súd dôvody uvedené v rámci podaného odvolania týkajúce sa skutočnosti, že v danom prípade nešlo o spotrebiteľský úver nepovažoval za také, ktoré by boli schopné zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie.

24. Pokiaľ ide o kompenzačnú námietku žalovaného vznesenú v rámci podaného odvolania, odvolací súd musí v prvom rade uviesť, že kompenzačná námietka je hmotnoprávnou námietkou v zmysle § 152 CSP, ktorú zákon zaraďuje medzi prostriedky procesnej obrany (§ 149 CSP) a v súlade s ustanovením § 124 ods. 2 CSP je ako hmotnoprávny úkon strany vo vzťahu k súdu účinná okamihom doručenia a vo vzťahu k ostatným subjektom od okamihu, keď sa o ňom dozvedeli. Obrana žalovaného spočívajúca v uplatnení kompenzačnej námietky v konaní je procesným úkonom (aj keď samotná kompenzačná námietka je úkonom hmotnoprávnym).

25. Je nepochybné, že ak žalovaný chcel uplatniť kompenzačnú námietku v rámci tohto konania bolo jeho povinnosťou túto vzniknúť už v rámci prvoinštančného konania, nakoľko v odvolacom konaní je táto prípustná iba pri splnení podmienok v zmysle ustanovenia § 366 CSP (tzv. novoty v odvolacom konaní). Ustanovenie § 366 CSP má základ v koncentrácii konania podľa § 153 a § 154 CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V ostatných prípadoch prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, nie je možné uplatniť v odvolacom konaní. Inak povedané, v danom prípade ani jeden z dôvodov citovaného ustanovenia § 366 CSP nebol splnený, a preto na kompenzačnú námietku žalovaného vznesenú až v rámci odvolacieho konania odvolací súd s ohľadom na koncentráciu konania nebol povinný prihliadať. Ohľadnuc od uvedeného odvolací súd dodáva, že kompenzačná námietka vznesená žalovaným nebola ani konkrétna ani zrozumiteľná. Z obsahu podaného odvolania, respektíve z príloh doložených k podanému odvolaniu vyplýva, že žalovanému mala voči žalobkyňi vzniknúť pohľadávka titulom nedoplatku na trovách mediáčného konania vo výške 384,15 eur a pohľadávka vo výške 378,33 eur, ktorá mala pozostávať z nesplatených sumy trov rozhodcovského konania a exekučného konania. K uvedenému však odvolací súd musí uviesť, že v súdnom spise sa nenachádza žiaden „titul“, (rozsudok, uznesenie), ktorý by žalovanému právoplatne priznával trovy mediáčného konania vo výškach uvedených žalovaným, respektíve, ktorý by oprávňoval žalovaného k tomu, aby mohol realizovať započítanie svojich pohľadávok voči žalobkyňi. Na základe uvedeného odvolací súd musí bez ďalšieho konštatovať, že žalovaný vznik a existenciu svojej pohľadávky respektíve svojich pohľadávok, ktorých započítanie voči žalobkyňi uplatňuje v tomto konaní ničím nepreukázal.

26. Odvolací súd na záver uvádza, že argumenty žalovaného vznesené v rámci podaného odvolania neboli spôsobilé zvrátiť správnosť záverov súdu prvej inštancie, a preto ich odvolací súd vyhodnotil ako

bezpredmetné a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

27. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

28. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany sporu nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

29. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a priznal nárok na náhradu trov konania úspešnej žalobkyni v plnom rozsahu.

30. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).
Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).